

Viimeinen ateriako

Kirjoittanut Sauli Salomaa

Kesän keskellä tapahtui
kauniimmassa kaupungissa,
valtaväylän laitamilla.

Johti Jonne Joutavainen,
johtaja iänikuinen.
Kosi kosken partahalle,
viimeiselle atrialle,
yhteiselle yllytteli.

Perunoita pehmenneitä,
kera vallan kynsilaukan,
vatsaan tyhjään tyhjentelin.
Kolahteli haarukkani,
omatunto onnahteli.

Jälkeen ruuan aikamoisen,
ruuan, juoman, syntisenkin,
neuvon antoi johtajani,
Jonne naisten naurattaja:
”Kuihduttaisit kumparettä,
välillä vetele vettä.

Kaalikeitto kallistele,
olut yksi, vettä toinen.
Opettele juomahomma,
ote oikea lasista.”

Sisimpäni tuosta kiehui,
kiukusta kihisi pääni.
Siinä mietin kulkiessa:
”Kovinpa kopea käytös
Joutavaisen johtajalla!
Palkka tässäkö parahin,
mielistely mieleisinkö
vuoden kahdenkymmenenkin
palvonnasta, palvelusta?

Että vettäkö vetäisin,
kuihduttaisin kumparettä?
Omaa vatsaa tuijottele
kuninkaana narsistien!”

Pyöri päälle päsmärinä,
siinä hiljaa mieltiessä
pubit kirjon kirjavaiset:

Viimeinen ateriako

Kirjoittanut Sauli Salomaa

”Laurin kaimat pulterissa,
Viidan suuren aikalaisen.

Kana maistuu ohrasessa
keittiö n takaa napattu.
Kengässäpä kerkevässä
hevostellen hemmosetkin.

Kengurussa juomalaulut,
viikonloppumaistiaiset.
Karaoken killingissä
kotosessa elvistellen.

Melodissa meininkiä,
paratiisi muusikkojen.
Puhe toinen kännykässä
lataamassa käymäseltä.
Polleana portissakin
pynsä n porhot pompottavat.

Heräisinkö aamusella
kanuunassa hirmuisessa?
Kipu suuri valvottanut,
kivistänyt aamuyöstä.
Pubiin pieneen sulloutuisin
sakean savun sekahan.

Kassan luona kailottaisi
tarkkasilmä tarjoilija:
”Sataa saisi ämmiäkin,
rappikset jo sinnikkäinä,
häpiättä häppäreille
kömpivät ja kollottavat!”

”Miksi surren juottoloihin
morkkiksessa mouruaisin?
Kodissamme kulta pieni
hame korvissa toruisi,
pesässämme yhteisessä.

Armahduksen antaisinko,
anteekspyynnön aatelmistain?
Unohtaisin urputukset
uraa uutta uumoillessa,
koulutuksessa kovassa.

Viimeinen ateriako

Kirjoittanut Sauli Salomaa

Tarpehenko mielistely,
sovun laihako hapatus,
unelmaa unohtamatta,
untani uneksimatta?

Sekoilua sellaistaako
muilla mailla mantereilla?
Elämä on arvaamaton
kaidan immen kalvosella.”